

K východní straně u obce Cehnické stojí dosti zachovalý a prostranný zbytek bývalé tvrze / nikoliv ale kláštera, jak někteří historici se domnívají/. Ta tvrz byla vystavena na severním úbočí mírné výšiny. Pozůstala její část o jednom patře, tvoří podlouhlý čtyřhran ze silných stěn zbudovaný. Východní a severní strana nese na sobě zvláštní obrazy. Je to tak zvané sgrafito, ku konci 16. a z počátku 17. století v Čechách při nádhernějších stavbách v oblibě používané. K severní straně jest přistavěna čtverhranná strážní věž dosti pevná. Od této budovy se táhly po pokraji úbočí, u jehož paty potok cehnický teče, příkopy a hradby.

Dosud zachovaná tato stavba nese na sobě vůbec ráz 16. století a byla tehdy nepochybně od Jana z Cehnice a v Žichovicích asi roku 1580 - 1590 vystavěna.

V západní části budovy jest dosud zachovaná prostorná síň, kteráž, jak dosud viděti lze, nákladnými malbami ozdobena byla a dle těchto maleb za kapli sloužila. Z bývalého oltáře zachoval se obraz na stěně malovaný. Představuje hrob Krista Pána po jeho z mrtvých vstání. V původní malbě převládala květinová arabeska, dosti bohatě okrášlena.

K této tvrzi příslušela malá chýše, dosud v lese Prádlu stojící Manušina zvaná. Původ slova toho jest Man čili leník. Soudě dle jiných okolností byla zmíněná Manušina nepochybně odevzdána manovi nebo též manuchovi k dědičnému užívání za tím účelem, aby konal v onom místě stráž pro tvrz.

Jak již výše bylo uvedeno, Jan Cehnice z Říčan byl tím, kdož tvrz Cehnickou vybudovat nechal. Byl synem Pavla Cehnice z Říčan, který se v stavovském povstání r. 1618 vyznamenal a byl tehdy za direktora tehdejší zemské vlády od stavů zvolen. Po bitvě Bělohorské byl odsouzen pro vzpouru k doživotnímu žaláři a dokonal, co vězeň, svůj život na Zbívově.

28. 4. 1648 zakoupil statek Cehnice Jan Antonín Losy z Losimtahlu a přidružil ho k panství Štěkenskému. Tento Losy stal se později radou komory české a spolu nejvyšším dozorčím, čili inspektorem nad příjmy z pivního, vinného a solného v království Českém a byl proto povýšen do stavu říšských hrabat.

Potomek jeho Adam Filip přikoupil r. 1726 k panství Štěčenskému dvůr Paračov po zemřelém Svojšovi z Paračova a 2. 5. 1749 také statek Mladějovice. Zemřel jako poslední člen rodiny 21. 4. 1781. Tento rod vládl tedy na panství Štěčenském a v Cehnicích celých 133 let.

V roce 1784, dle uzavřené smlouvy, získal panství Štěčenské, tedy i Cehnice hrabě Josef Mikuláš z Windischgratzu. Po jeho smrti obdržel dědictví syn Alfred. Alfred z Windischgratzu dne 11. ledna 1802 na hodnost knížete povýšen byl, stal se později polním maršálem a zemřel roku 1862 ve Vídni. Po jeho smrti nastoupil v roce 1862 jeho syn Alfred Mikuláš co vlastník panství Štěčenského. Rod Windischgratzu byl majitelem panství až do založení Československé republiky.

Výpisky z kroniky František Štros